

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάτμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχολήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, εληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ **Ἐξωτερικοῦ**

Ἔτησια δρ. 8.— Ἔτησια φρ. 20. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 3,50
Τριμηνος 2,50 Τριμηνος 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΚΟΥΡΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φόλλα προηγουμένον ἐτῶν Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπέδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Ὀκτωβρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 48

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Τὸν ἔτρεμαν μέσα στὸ πλοῖο καὶ ὄλοι ἔφρουγαν μπροστά του. Τὸν εἶχαν βγάλῃ «Δράκοντα».

Ἀκόμη καὶ ἐστὸν Ἐρρίκο, ὃν καὶ καταλυπημένο γιὰ τὴν ἀπόδρασι τοῦ Ἀγγλάς, ὁ Βράζιλιανὸς μιλοῦσε τώρα ἀπότομα. Ἀκόμη καὶ ἐτὴν Κολέττα! Ἡ μικρὴ Παριζιάννα δὲν ἀναγνώριζε πιά τὸν μπαμπᾶ της. Τοῦ κάκου τὸν καλόκιαν, τὸν γαῖδευε, τοῦ ἔλεγε ἀστεῖα. Ὁ Ἀλβαράδο δὲν γελοῦσε καθόλου. Αἰωνίως δύσθυμος, σκεπτικὸς, ἀφηρημένος καὶ θυμαμένος. Τὸ μόνο ποῦ ἐσυλλογίζετο, ἦταν πῶς θὰ ξανάπιανε τὸν δραπέτη. Γιατί δὲν εἶχε ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Ἀγγλάς εὐρίσκετο στὸ βαπόρι. Δὲν θὰ μπόρεσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σεντοῦκι, παρὰ στὸ διάστημα ἐκεῖνο ποῦ κοιμήθηκε ὁ Τῶμ, ἀπὸ τὴ στιγμὴ δηλαδὴ ποῦ ἔφρουγαν ὄλοι ἀπὸ τὴν καμπίνα, ὡς τὴ στιγμὴ ποῦ ξαναγύρισαν μετὰ τὸ πρόγευμα. Νὰ χαθῇ κ' ἐκεῖνος ὁ πλοίαρχος! Τί ἤθελε νὰ τοὺς προσκαλέσῃ;..

Ὁ κακούργος λοιπὸν δὲν θὰ μπόρεσε νὰ τοῖς βασθῇ, ἀφοῦ πρὸ πολλοῦ τὸ βαπόρι εἶχε ξεκινήσῃ. Κάπου ἐκεῖ μέσα θὰ ἦταν κρυμμένος. Ἀλλὰ ἓνα βαπόρι σὰν τὴ Λουτετία εἶνε ἀληθινὴ πόλις. Μαζὶ μὲ τοὺς μεταβάστες τῆς πύμνης, κουβαλοῦσε ἀπάνω ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες ἀνθρώπους. Κόπιεσε

νὰ ξετρυπώσῃ μέσα σὲ τὸσον κόσμο, ἓναν ἄνθρωπο, καὶ μάλιστα ἓναν κατεργάρον σὰν τὸν Ἀγγλάς!

Στὴ ἀρχῇ, ὁ κ. Ἀλβαράδο σκέφθηκε νὰ τὰ πῆ ὄλα ἐστὸν πλοίαρχο. Ἐπειτα ὁμως ἀπεφάσισε νὰ περιμένῃ, ὡς νὰ ἰδῇ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν, ποῦ ἀνέλαβε νὰ κάμῃ ἵς ὄλο τὸ πλοῖο ὁ Τῶμ.

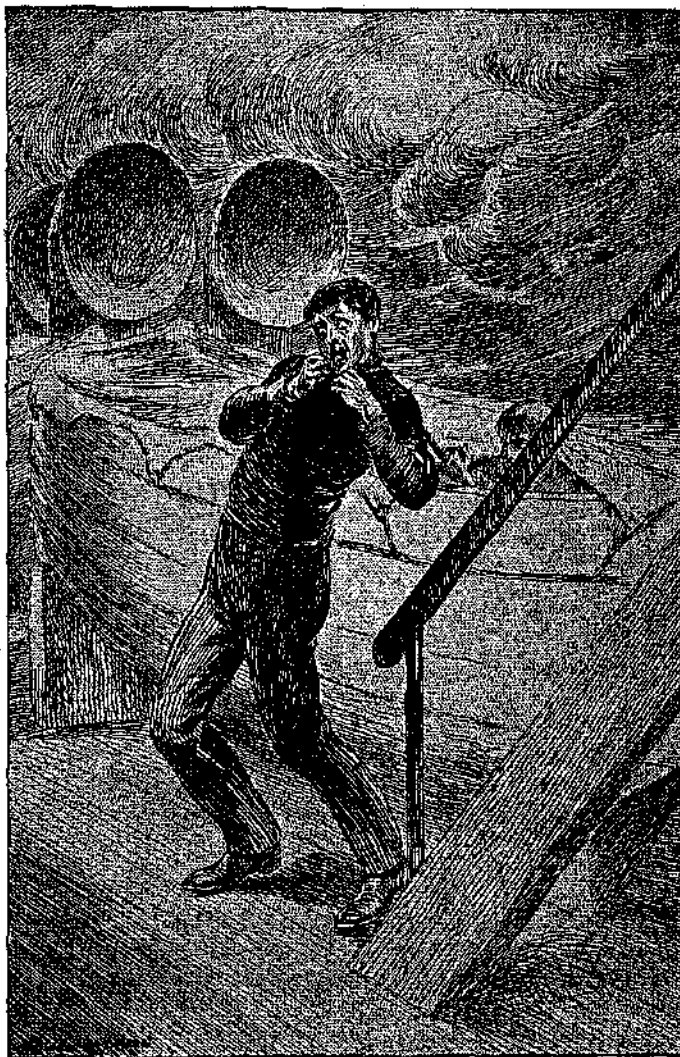
Ἄλλωστε κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔφαγγε καὶ προσπαθοῦσε νὰ μάθῃ, ἀνακρίβων μὲ τρόπο—καὶ μὲ τὸν παρὰ ἐστὸ χέρι,—ὕπηρετες, ναῦτες, θερμαστές, σὲ ποῖο μέρος θὰ μπορούσε νὰ κρυφθῇ κανεὶς, ἂν ἤθελε νὰ ταξιδεύσῃ ἀθέατος. Τοῦ ἔδειχναν μὲ προθυμία διάφορα μέρη, τοῦ διηγούντο ἱστορίες ἀνθρώπων ποῦ ταξιδεύσαν κρυμμένοι, τοῦ εἰδύσαν ἓνα σωρὸ πληροφορίας, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Ὁ Ἀγγλάς δὲν ἐφαίνετο πουθενά.

Κι' ὁ Ἐρρίκος τὸ ἴδιο, μιμούμενος τὸν προπάτη του, ἔφαγγε παντοῦ κ' ἐκύτταζε προσεκτικὰ ὄλους τοὺς ἀνδρες τοῦ πληρώματος, ναῦτες, θερμαστές, ὑπηρετές, ὅταν τελειῶναν τὴν ἐργασία των τὸ βράδυ κι' ἀνέβαιναν νὰ πάρουν ἀέρα στὸ κατάστρωμα τῆς πύμνης.

Ἡ Κολέττα δὲν ἐννοοῦσε τίποτε ἀπὸ τοὺς τρόπους τοῦ μπαμπᾶ της καὶ τοῦ φίλου της. Κ' ἐπερνοῦσε τῆς ὥρες τῆς παίζουσα τένις καὶ ἄλλα παιχνίδια, μὲ τὰ συνομήλικά της κορίτσια ποῦ εἶχε γνωρίσῃ στὸ βαπόρι.

Τὸ ταξεῖδι ἐξακολουθοῦσε ἔτσι, ἤσυχο κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ πραγματικῶς πολὺ ἀνήσυχο γιὰ μερικὰ πρόσωπα,—γιατί καὶ ὁ πλοίαρχος τώρα ἦταν στενοχωρημένος ὅσο σχεδὸν καὶ ὁ κ. Ἀλβαράδο.

Ἐἶχε παρατηρήσῃ ἐσχάτως ὅτι διάφορα σαμποτάζ εἶχαν γίνῃ μέσα στὸ πλοῖό του. Μιά μέρα ἔξαφνα, τὸ νερὸ εἶχε λείψῃ ἀπ' ὄλες τῆς καμπίνες καὶ ἡ ἐρευνα εἰδείξε ὅτι ἐγκληματικὰ χεῖρα εἶχαν τρυπήσῃ τὸν σωλῆνα τῆς διοχετεύσεως. Ἄλλη μέρα, βρω-

«Κάνει νὰ πιάσῃ τὸ σχοιλὸ ποῦ τὸν κρύβει...»

μερή ούσια ανακαλύφθη 'ς ένα καζάνι της κουζίνας, ευτυχώς πριν χρησιμοποιηθῆ. Καί τέλος ένα έμβολο της ατμομηχανῆς ανετινάχθη, έξ αιτίας μιᾶς βίδας, πού εἶχεν αφαιρεθῆ βέβαια ἐπιτηδες.

Φαντάζεται κανείς τὴν ἀνησυχία τοῦ ἀνθρώπου, πού εἶχε τὴν εὐθύνη τῆς ζωῆς τῶν τριεχιλίων ἐπιβατῶν του καὶ τῶν ἑκατομμυρίων πού ἀντιπροσώπευε τὸ βαπόρι ἐκεῖνο, ὅταν ἐνόησε τὴν παρουσία κακοποιῶν, προδοτῶν, μεταξύ τοῦ προσωπικοῦ του!

Ἐμεῖς τώρα ξέχουμε ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ οἱ κακοποιοί: ἦταν οἱ τρεῖς ξένοι ὑπηρέτες, πού δὲν ἐπῆγαν νανοῖζον τὸ σεντοῦκι τοῦ ταξειδιώτη τῆς καλλιτέρας καμπίνας καὶ νὰ πετάξουν τὰ πράγματά του ἐπὶ τὴ θάλασσα, βρῆκαν μέσα τὸν Ἄγκλᾶς καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ γίνῃ συνένοχος τῶν.

Ὁ Ἄγκλᾶς, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐλευθερία του, δέχθηκε, καθὼς εἶδαμε, νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Ἀλλὰ σὰν ἀνθρώπος πὺδ ἔξυπνος, πὺδ μορφωμένος καὶ πὺδ κακοῦργος ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἐκαίνο, τοὺς ἐξήγησε, ὅτι τὸ νὰ τρυποῦν τοὺς σωλῆνες τοῦ νεροῦ ἢ νὰ ρίχνουν στὰ γλυκίσματα ἀλάτι ἀντὶ ζάχαρι, ἦταν ἀνοησίες, παιδαροκαμώματα, χωρὶς καμμία σημασία. Ἄν ἤθελαν πραγματικῶς νὰ ζημιώσουν τὴν Ἐταιρεία, ἔπρεπε νὰ κάμουν ἓνα σ α μ π ο τ ᾶ ζ ἀληθινὰ σοβαρὸ, παραδείγματος χάρι νὰργοπορήσουν τὸ ταξεῖδι τοῦ πλοίου.

— Ναι, ἀλλὰ πῶς μπορούμε; ρώτησαν οἱ Γερμανοί.
Ὁ Ἄγκλᾶς σκέφθηκε μιὰ στιγμή καὶ τοὺς εἶπε: — Μπορεῖτε νὰ μοῦ βρῆτε γι' ἀπόψε μιὰ στολὴ ναυτοῦ τῆς Λ ο υ τ ε τ ῖ α ς ;

— Εὐκολώτατα, ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχηγός· ἔχομε δικούς μας κι' ἀπὸ τοὺς ναῦτες.

— Τότε λοιπὸν, ὑπέλαβε ὁ κακοῦργος, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ κάμω ἀπόψε τὸ πλοῖο νὰ παρεκκλινή ἀπὸ τὸ δρόμο του (*). Ἄν δὲν τὸ καταλάβουν παρά ὕστερ' ἀπὸ κάμποσες ὥρες, ὅπως ἐλπίζω, θὰ τοὺς χρειασθῆ σχεδὸν μιὰ μέρα

— Εὐκολώτατα, ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχηγός· ἔχομε δικούς μας κι' ἀπὸ τοὺς ναῦτες.

— Τότε λοιπὸν, ὑπέλαβε ὁ κακοῦργος, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ κάμω ἀπόψε τὸ πλοῖο νὰ παρεκκλινή ἀπὸ τὸ δρόμο του (*). Ἄν δὲν τὸ καταλάβουν παρά ὕστερ' ἀπὸ κάμποσες ὥρες, ὅπως ἐλπίζω, θὰ τοὺς χρειασθῆ σχεδὸν μιὰ μέρα

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 374.

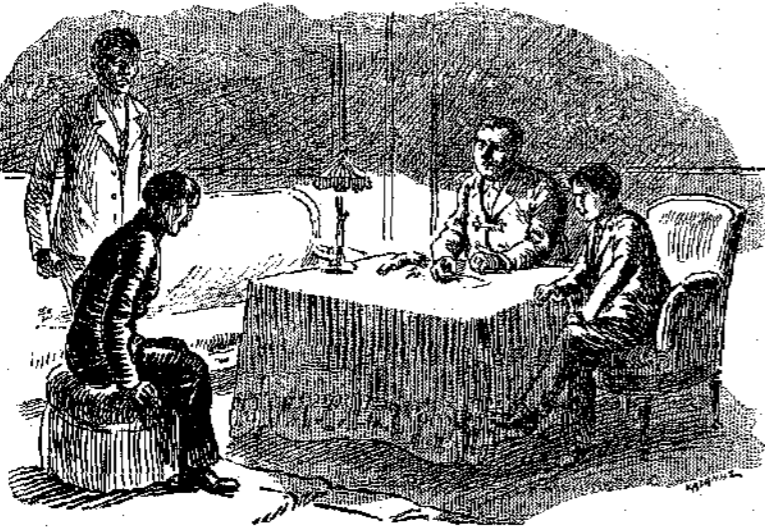
γιὰ νὰ ξαναβροῦν τὸν ἴσιο δρόμο, καὶ τὸ βαπόρι, πού θάκανε τὸ ταξεῖδι σὲ δύο δεκά ἡμέρες, θὰ κάμῃ σχεδὸν δεκατέσσαρες γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ Βορδῶ. Αὐτὸ εἶνε κτύπημα κατὰ τῆς Ἐταιρείας, αὐτὸ θὰ κάμῃ πολὺ κακὴ ἐντύπωση ἐστὼς

« Ἀλήθεια! φωνάζει κατάπληκτος. »

ἐπιβάτες καὶ θὰ τὴ δυσφημήσῃ γιὰ πάντα. Οἱ Γερμανοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ δημολογήσουν, ὅτι ὁ καινούργιος τῶν σύντροφος εἶχε δίκην.

— Ἄν κατορθώσω αὐτὸ πού σᾶς εἶπα, ἐπρόσθεσε ὁ Ἄγκλᾶς, θὰ ἐξοφλήσω

« Ὁ κατηγορούμενος εἶχε καθῆσθ' ἓνα σκαμνί, ἀντίκρου στὸ τραπέζι... »

μιὰ γιὰ πάντα ὅ,τι σᾶς χρεωστῶ καὶ θὰ μᾶφιστε ἦσυχο, κρυμμένο ἐπὶ καμπίνα σας, ὡς νὰ φθάσουμε ἐπὶ τὴ Γαλλία. Ἔτσι;

— Συμφωνοί, ἀποκρίθησαν οἱ Γερμανοί.

— Λοιπὸν, φέρτε μοῦ τὴ στολὴ κι' ἐννοια σας.

— Μὰ ποῦ εἶνε τὸ σχέδιό σου; τὸν ρώτησαν οἱ συνένοχοί του. Μὲ τί τρόπο θὰ κατορθώσῃς νὰ βγάλῃς ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ ἓνα βαπόρι σὰν τὴ Λ ο υ τ ε τ ῖ α ;

— Ἀπλούστατα, ἐξηγήθηκε ὁ Ἄγκλᾶς. Καθὼς ξέρετε καλλιτέρα μου, ἡ διεύθυνσις τῆς πορείας τοῦ πλοίου δίδεται ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς φυλακῆς, στὸν τιμονιέρη, πού κρατεῖ τὴ μπάρα ἐκεῖ-πάνω, ἐπὶ τὴ γέφυρα τοῦ πλοίαρχου. Γιὰ νὰ κάμω λοιπὸν ἐκεῖνο πού θέλω, ἀρκεῖ νὰποκοιμίσω αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνθρώπους, τὸν ἀξιωματικὸ καὶ τὸν τιμονιέρη.

— Ἄ, πολὺ δύσκολο!
— Καὶ ὅμως θὰ τὸ κατορθώσω.

— Μὰ πῶς;
— Μὲ αὐτὰ ἐδῶ!

Καὶ ὁ κακοῦργος ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι του καὶ τοὺς ἔδειξε μιὰ μικρὴ σύριγγα τοῦ Πραβὰς κι' ἓνα μπουκαλάκι βαθμολογημένο.

Ἦταν ἡ περιφημῆ « Ἰνδικὴ κἀναβις », πού τὴν μεταχειρίσθηκε ὁ Ἄγκλᾶς καὶ γιὰ τὴν κλοπὴ τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς. Τὸ πολύτιμο ναρκωτικὸ τὸ εἶχε πάντα ἐπὶ τὴν τσέπη του, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο...

— Μ' αὐτὸ τὸ γιατρικὸ, εἶπε, θὰ μπορούσω νὰποκοιμίσω τὸν τιμονιέρη καὶ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς φυλακῆς.

Οἱ Γερμανοὶ δὲν ἐξήτησαν ἄλλες ἐξηγήσεις. Ἐκεῖνο πού τοὺς ἐνδιέφερε, ἦταν νὰ γίνῃ τὸ κακὸ στὸ πλοῖο. Ὅσο γιὰ τὸν τρόπο πού θὰ μεταχειρίετο ὁ συνένοχος τῶν, δικὸς του λογαριασμός. Φθάνει μόνον νὰ μὴ τοὺς ἀνεκάνει κι' αὐτοὺς.

— Κάμ' ὅ,τι θέλῃς, τοῦ εἶπαν ἄλλ' ἄ, ξέρεις, ἂν ἀποτύχῃς, ἂν σὲ σπασκώσουν, θάναλάβῃς ἐπὶ τὴν εὐθύνη μόνος σου. Γιατί ἂν μᾶς προδώσῃς,

δυστυχία σου!
— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ὁ Ἄγκλᾶς ἄλλ' ἄ καί σεις, ἂν ἐπιτύχῃ αὐτὸ τὸ σ α μ π ο τ ᾶ ζ, θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ μὲ κρύβετε ἐπὶ-μέσα καὶ δὲν θὰ μοῦ γυρέψετε τίποτ' ἄλλο.

— Τ' ὀρνεῖσθε!

Ἔτσι ἐκλείσθη ἡ συμφωνία καὶ ὁ

Ἄγκλᾶς ἄρχισε ἀμέσως νὰ προετοιμάζῃ τὸ κ ὀ λ π ο του, πού ὅσα εὐκόλο κι' ἂν ἦταν, εἶχε ὅμως καὶ μεγάλες δυσκολίες...

Τὴν ἄλλη φορὰ πού ταξίδευσε μὲ ὑπερωκεάνειο, ὁ κακοῦργος εἶχε παρατηρήσῃ, ὅτι ἐστὼς τροπικούς, πολλοὶ ναῦτες φεύγουν τὴ νύκτα ἀπὸ τῆς καμπίνης τῶν, ὅπου κάνει φοβερὴ ζέστη, καὶ ξαπλώνονται ἐξω, ἐπὶ τὸν κατάστρωμα, ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ὡς τῆς τέσσαρας τὸ πρωί. Αὐτὴ τὴν ὥρα, εἶλο ἐπὶ τὸ βαπόρι κοιμῶνται, ἐκτός τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ὑπηρεσίας. Ἀλλὰ καὶ αὐτοί, γιὰ νὰ μὴ κάμουν φασαρία, προσποιούνται ὅτι δὲν βλέπουν τοὺς ναῦτες πού, ἐναντίον τοῦ κανονισμοῦ, κοιμῶνται ἐξω, ξαπλωμένοι ἐπὶ τῆς ἄκρης, ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ἐκεῖνη τὴν παράβασι καὶ 'ς αὐτὴ τὴν ἀνοχή θὰ ἐπαρτίετο ὁ Ἄγκλᾶς, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιό του. Ἐφθανε, πραγματικῶς, νὰ ξαπλωθῆ, ντυμένος σὰ ναύτης, κοντὰ ἐπὶ τὴν σκαλίτσα, πού ὠδηγοῦσε ἐπὶ τὴν γέφυρα καὶ, ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ, πάντα θὰ κατέρθωνε νὰ τρυπήσῃ τὸν ἀξιωματικὸ, τὴ στιγμὴ πού, μισοκοιμισμένος, τὴν περνοῦσε δίπλα του, γιὰ νὰ ναιαῖθῃ ἐπὶ τὴν γέφυρα καὶ νὰ ναιαῖθῃ τὴν ὑπηρεσία του.

Ἐπρεπε ὅμως νὰ τρυπήσῃ καὶ τὸν τιμονιέρη. Ἀλλὰ μ' αὐτὸν, τὸ πρᾶγμα ἦταν εὐκολώτερο. Ὁ τιμονιέρης δὲν θὰ ὑπωπνεύετο βέβαια τὸν συνάδελφο, πού λάπερε ἀπάνω του τὴ νύκτα, κατὰ λάθος. Τὸ πολὺ - πολὺ θὰ τὸν ἔκαιρνε γιὰ μεθυσμένο...

Ἀφοῦ τὰ ἐσχεδιάσα ὅλα ἐπὶ τὸ κεφάλι του, ὁ Ἄγκλᾶς δὲν εἶχε πιά, παρά νὰ περιμένῃ τὴν κατάλληλη στιγμή. Μ' ὅλο τὸν κίνδυνο πού διέτρεχε, κατὰ βέθος ἦταν εὐχαριστημένος πού θάκανε τῶρα κι' αὐτὸς κάτι τί, γιατί εἶχε βρεθῆ τὴν ἰδρανία καὶ τὴ μονοτονία τῆς ζωῆς του, κλεισμένος τόσες ἡμέρες ἐπὶ τὴν καμπίνα τῶν Γερμανῶν...

Τὰ μεσάνυχτα, ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὴν ἐργασία τῶν, γύρισαν κι' αὐτοὶ ἐπὶ τὴν καμπίνα, μὲ τὴ στολὴ πού τοὺς εἶχε ζητήσῃ. Ὁ Ἄγκλᾶς τὴ φέρεσε γρήγορα (*) κι' ἐκάθησε ἐπὶ τὸν κρεβάτι, περιμένων τὴν ὥρα πού εἶχε προσδιορίσῃ.

Οἱ Γερμανοὶ ἤθελαν νὰ τοῦ μιλήσουν, νὰ τὸν ρωτήσουν, νὰ τὸν συμβουλευθούν, ἀλλ' ὁ Ἄγκλᾶς τοὺς ἀποκήρε.

— Ἀρίστε με! τοὺς εἶπε. Ἄμα πρόκειται νὰ κάμω κάτι δύσκολο, ἔχω ἀνάγκη ἠσυχίας καὶ σιωπῆς.

Τὸν ἄρισαν λοιπὸν ἦσυχο, ὅχι μόνο γιατί ἤθελαν νὰ ἐπιτύχῃ ἡ δουλειά, ἀλλὰ καὶ γιατί ἐσέβοντο κι' ἐθαύμαζαν μάλιστα τὸν καράξενο, τὸν μυστηριώδη αὐτὸν ἀνθρώπο, πού τὸν βρῆκαν μέσα 'ς ἓνα σεντοῦκι καὶ πού, τόσες ἡμέρες μαζὶ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φ. λ. σελ. 374

τῶν, δὲν τοὺς εἶχε πῆ οὔτε λέξι ἀπὸ τὴν ἱστορία του. Ἐννοοῦσαν, ὅτι ἦταν κακοῦργος ἀνώτερος ἀπὸ αὐτοὺς... Ποῖος ξέρει πῶσα θὰ εἶχε κάμῃ ἐπὶ τὴν ζωὴν του, πού αὐτοὶ δὲν θάταν ἱκανοὶ οὔτε νὰ τὰ σκεφθοῦν!.. Τοῦ εὐχῆθησαν καλὴ ἐπιτυχία, ἐπλάγιασαν ἐπὶ τὸν κρεβάτι τῶν καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκαν.

Στῆς δύο παρά τέταρτο, ὁ Ἄγκλᾶς βγῆκε ἀπὸ τὴν καμπίνα μ' ἓνα σακκὶ τυλιγμένο ἐπὶ τὸ λαϊμό του. Ἔτσι ἔβγαν κι' οἱ ναῦτες, ὅταν ἔβγαν νὰ κοιμηθοῦν ἐξω τὸ σακκὶ ἐκεῖνο τὸ μεταχειρίζοντο γιὰ μαξιλάρι. Γιὰ τὸν Ἄγκλᾶς ὅμως εἶχε κι' ἄλλη χρησιμότητα: τοῦ ἐκρυβε τὸ κοσώσωπο.

Ἀνέβηκε τῆς τρεῖς σκάλες, πού ὠδηγοῦσαν ἐπὶ τὸν κατάστρωμα, ἐντελῶς ἔρημο ἐκεῖνη τὴν ὥρα. Ἀλλὰ ἐκεῖ εἶδε, ὅτι εὐρισκετο ἐπὶ τὴν ἄκρη τῆς πρύμνης, ὡστε γιὰ νὰ φθάσῃ ἐπὶ τὴν σκάλα τῆς γέφυρας, ἔπρεπε νὰ διατρέξῃ τὸ μισὸ τοῦλάχιστο μᾶκρος τοῦ πλοίου.

Ἐνῶ ἔκανε αὐτὸ τὸν δρόμον, ἀνάμεσα σὲ καπνοδόχους καὶ σὲ βάρκας, ἀναγκάσθηκε δύο τρεῖς φορὲς νὰ διασκελισθῇ σῶματά ναυτῶν πού ἐκοιμῶντο.

« Ὡραία, ἐσυλλογίσθη, δὲν θὰ εἶμαι μοναχός μου. »

Ἡ συντροφία τοῦ ἔδωκε θάρρος. Καὶ γὰρ τὸν σὲ λίγο κοντὰ ἐπὶ τὴν σκάλα, πού ὠδηγᾶ ἐπὶ τὴν γέφυρα τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐπὶ τὸ διαμέρισμα τοῦ πλοίαρχου.

Ἐδῶ εἶνε ὁ ἀληθινὸς κίνδυνος. Ὁ Ἄγκλᾶς γνωρίζε, ὅτι ὁ πλοίαρχος εἶχε ἀνακαλύψει τῆς ἀποκείρας τοῦ σ α μ π ο τ ᾶ ζ πού ἔκαμαν ἀδέξια οἱ Γερμανοί. Ἄν εἶνε ἀνήσυχος, ἂν ἀγρυπνῆ, ἂν κάμῃ συγὰ ἐπιθεώρησι, ἂν ἐξετάξῃ τὴν πυξίδα, τὸ σχέδιό του θάποτύχῃ, γιατί ὁ πλοίαρχος θὰ παρατηρήσῃ τὸν ὕπνον τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τοῦ τιμονιέρη καὶ θὰ διαρβώσῃ ἀμέσως τὴν διεύθυνσι τοῦ πλοίου.

Ἀλλὰ κανένα φῶς δὲν λάμπει ἐπὶ τὸν κατάστρωμα τοῦ πλοίαρχου. Ὁ δρόμος εἶνε ἀσφαλῆς, ἡ θάλασσα ἦσυχη, τὸ πλοῖο μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀκτῆ. Κι' ὁ ἀνθρώπος ἐπωφελεῖται γιὰ νὰ κοιμηθῇ λίγες ὥρες, ἐπειδὴ τῆς προηγούμενης νύκτες τῆς πέρασε ὄρθιος.

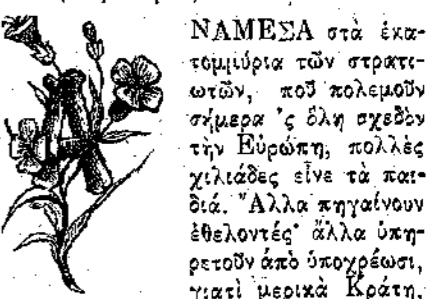
Ὅλα λοιπὸν εὐνοοῦν τὸ σχέδιό τοῦ Ἄγκλᾶς, πού ἦσυχα-ἦσυχα ξαπλώνεται ἐπὶ τὸν κρεβάτι, κολιχτᾶ σχεδὸν ἐπὶ τὴν σκαλίτσα τῆς γέφυρας. Ὁ ἀξιωματικὸς, γιὰ νὰ ναιαῖθῃ ἐκεῖ ἐπάνω, θὰ περάσῃ σὲ λίγο ἀπὸ κοντὰ του.

Σὰν τὸ φεῖδι πού ἐτοιμάζει τὸ φαρμάκι του, ὁ κακοῦργος βγάζει τὴ σύριγγά του, τὴν ἐξετάζει, τὴν δοκιμάζει καὶ περιμένει, ἀκκουμισμένος ἐπὶ τὸ πλευρὸν μιᾶς βάρκας, πού εἶνε ἐκεῖ δίπλα ἐπὶ τὴν σκάλα καὶ πού ἡ προστατευτικὴ σκιά τῆς τὸν κρύβει καλά.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

NAMESSA στα ἑκατομμύρια τῶν στρατιωτῶν, πού πολεμοῦν σήμερα 'ς ὅλη σχεδὸν τὴν Εὐρώπη, πολλές χιλιάδες εἶνε τὰ παιδιά. Ἀλλὰ κηθαῖνον ἐθελοντές ἄλλα ὕπηρετοῦν ἀπὸ ὑποχρέωσι, γιατί μερικὰ Κράτη, ἀφοῦ ἐπῆραν ἄλλους τοὺς μεγάλους, ἀναγκάσθηκαν νὰ πάρουν καὶ τοὺς μικροὺς. Στὸν αὐστριακὸ στρατὸ ἔξαρνα, πού πολέμῃ ἐναντίον τῶν Ρώσων, πολλοὶ λόγοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ παιδιά δεκαεπτά καὶ δεκάξι χρονῶν. Εἶπαν μάλιστα, πῶς αὐτοὶ εἶνε οἱ καλλίτεροι στρατιῶτες, γιατί κοστίζουν λίγο καὶ ρίχνονται ἐπὶ τὴν φωτιὰ μὲ μεγάλη γενναίότητα κι' αὐταπάνησι. Τὰ παιδιά, βλέπετε, δὲν γνωρίζουν ἀκόμα καλά τὴν ζωὴ, οὔτε ἔχουν πολὺ δυνατοὺς δεσμούς μ' αὐτὴ τὴν ἀψήφουν λοιπὸν εὐκολώτερα ἀπὸ τοὺς μεγάλους, πού συλλογίζονται πάντα τὴ γυναῖκά τους, τὰ παιδιά τους, τὰ σπῖτια τους, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τῆς δουλειᾶς πού ἐξαρτῶνται ἀπὸ αὐτοὺς.

Ἐνῶ ἓνα παιδί τί θὰ συλλογιθῆ; Τὸ σπῖτι σου; εἶνε τὸ πατέρα σου. Τοὺς γονεῖς σου; ἔχουν κι' ἄλλα παιδιά. Τὴν ἀδελφὴν σου; ἔχει κι' ἄλλα ἀδελφία... Ἀλλὰ ἴσως δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Τὸ παιδί ἔχει περισσότερη φωτιὰ καὶ φιλοτιμία μέσα του, κι' αἰσθάνεται ζωηρότερα τὸν πόθο νὰ γίνῃ ἦρωας, νὰ βραβεῖται, νὰ κοουρῆθῃ, νὰ δοξασθῇ. Ἄς ἀρτίσωμε ὅμως αὐτὸ τὸ ζήτημα, κι' ἂς ἐλθοῦμε 'ς ἓνα ἄλλο: Ἀπὸ τὰ παιδιά αὐτὰ, πού φοροῦν σήμερα τὴ στολὴ τοῦ στρατιώτη, μέν' ἐπὶ τὴν φωτιὰ τοῦ πολέμου, πῶσα χρονῶν νὰ εἶνε τὸ μικρότερο;

Λοιπὸν, τὸ μικρότερο εἶνε μόλις δεκατεσσάρων χρονῶν, δηλαδὴ δὲν τὰ ἔχει κλειστὴ ἀκόμη! Καὶ ὅμως ἀποτελεῖ μέρους τοῦ καλλίτερου βελγικοῦ συντάγματος, πού δοξάσθηκε ἐπὶ τῆς μάχης τοῦ Ἰζέρ. Εἶνε ὁ μικρὸς πρίγκηψ Λεοπόλδος, ὁ δούξ τῆς Βραβάντης, γιὸς καὶ διάδοχος τοῦ ἡρωικοῦ βασιλῆα τοῦ Βελγίου. Ὁ πατέρας του εἶπε μιὰ μέρα ἐπὶ τὴν ἀκαλληκάρια τοῦ συντάγματός:

— Σᾶς ἐμπιστεύομαι τὸ παιδί μου!

Κι' ὁ διάδοχος τοῦ βασιλικῆς θρόνου κατετάχθη μ' ὅλην τὴν θέλησιν, πραγματικῶς ἐθελοντής. Ἀλλὰ ὄχι γιὰ φιγούρα. Γυμνάζεται τακτικὰ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους νεοσυλλέκτους κι' ἐκτελεῖ ὑπηρεσία ἐπὶ τὰ χαρακώματα. Μιὰ μέρα, ὁ βασιλεὺς Ἀλέξτρος, καθὼς περνοῦσε μὲ τὸν ὑποπιστὴν του ἀπὸ τῆς γαλλί-

κός γραμμές, εἶδ' ἐκεῖ, ἐπὶ γύρισμα ἑνὸς δρόμου, ἕνα μικρὸ στρατιώτη, ποῦ τοῦ παρουσίαζε ὄπλα. Ὁ βασιλεὺς τὸν χαιρέτησε αερατιωτικὰ κ' ἐπέρασε.

Ὁ σκόπος αὐτὸς ἦταν ὁ πρίγκηψ Λεοπόλδος, ὁ μικρὸς ἀνδρῆς μαχητῆς καὶ ὑπερασπιστῆς ἀπὸ τώρα τοῦ ἐδάφους τῆς πατρίδος του. Στὸ μικρότερο στρατιώτη τοῦ κόσμου, — λέγει μιά ἐφημερίδα, — ἐφαρμόζεται κατὰ γράμμα ὁ περίφημος στίχος τοῦ Κορνήλιου: « Ἡ ἀξία κ' ἡ ἀνδρεία δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἡλικίας ».

Σὺς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

Ἐν ἀπόγευμα, ἐνῶ ὁ Τώνης, ἀκούουόμενος πάντοτε ὑπὸ τῆς Ναδίας, ἔτρεχεν ἀνάμεσα εἰς τοὺς βράχους, εἶδεν ἕξαφνα, εἰς τὴν καμπὴν μιᾶς ἀτραποῦ, τὸν πρίγκηπα Βόριν, ὁ ὁποῖος ἤρχετο πρὸς αὐτόν.

Ἐπειδὴ δὲν τὸν εἶχε ἰδῆ ἀπὸ τῆς ἀφ' ἑξῆς τῶν εἰς τὸν Κόκκινον Πύργον, ἐξεπλάγη κάπως διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἐκεῖ-ἐξω ἐμφάνισίν του.

Ὁ πρίγκηψ ἐβάδιζεν ἀργὰ καὶ, κατὰ διαλείμματα, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, ὡς διὰ νὰ ποδιώξῃ λυπηρὰς σκέψεις, αἱ ὁποῖαι ἐπέμενον νὰ τὸν βασανίζουσαν.

Τὰ δύο παιδιά, ἂν καὶ δὲν ἐφοβοῦντο τώρα τίποτε πλέον ἐκ μέρους του, ἐστάθησαν ἐξ ἐνστικτοῦ διὰ νὰ περάσῃ. Μετ' ὀλίγα λεπτά, ὁ πρίγκηψ εὐρίσκατο πλησίον των. Ὁ δὲ Τώνης καὶ ἡ Ναδία, τρέμοντες, ἐκράτουν καὶ τὴν ἀναπνοήν των.

Ὅταν τοὺς εἶδεν, ὁ πρίγκηψ ἐστάθη

Ὁ Τώνης εἰσάσασεν ὀλίγας στιγμὰς... (Σελ. 385, στ. α')

καὶ αὐτὸς, μετὰ τὸν ἀδιόρατον παρουσιάσθη εἰς τὸ πρόσωπόν του καί, ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἐμετρίασε τὴν σκυθρωπότητά του.

Ἐσκυφε τότε πρὸς τὰ τρέμοντα παιδιά καὶ ἔκαμεν ἐν κίνημα, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τοὺς ὀμιλήσῃ. Ἀλλὰ βεθὺς στεναγμὸς, προδίδων ὄλην τὴν αγωνίαν, ἢ ὅποια ἐπίεζε τὴν καρδίαν του, ἀνεδόθη ἀπὸ τὰ στήθη του. Κατόπιν, κυττάζων τὸν Τώνην καὶ τὴν Ναδίαν, οἱ ὁποῖοι ἐξηκολούθουν νὰ μένουσιν ἀκίνητοι καὶ σαστισμένοι, τοὺς ἐχάιδευσεν εἰς τὰ μάγουλα καὶ τοὺς δύο πατρικώτατα, ὡς ἂν ἐζήτηε τώρα, διὰ τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς καλωσύνης, νὰ τοὺς κάμῃ νὰ τὸν συγχωρήσουσιν δι' ὅλα τὰ κακά, τὰ ὁποῖα τοὺς εἶχε προξενήσῃ.

— Παιζέτε παιδιά μου, παιζέτε! (*) τοὺς εἶπε μὲ τρυφερὰν φωνήν.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο, ἔκαμε μεταβολὴν κ' ἐξηκολούθησε τὸν περιπάτον του.

Ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία παρατήρησαν, ὅτι τὰ μάτια του ἦσαν δακρυσιμένα.

Ὁ Τώνης ἐσυλλογίσθη μίαν στιγμὴν νὰ τρέξῃ κατόπιν του, νὰ τῷ ζητήσῃ μίαν ἐξηγήσιν, ἀλλὰ, βλέπων τὴν λύπην καὶ τὴν ἀπελπισίαν ἐκείνην, δὲν ἐτόλμησε κ' ἐμείνε καρφωμένος εἰς τὴν θέσιν του, ἀνίκανος νὰ προσφέρῃ μίαν λέξιν, νὰ κάμῃ ἐν κίνημα. Ἐν τούτοις ἀπέχετο πολὺ τοῦ νὰ μαντεύσῃ, ὅτι ὑπὸ τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν σιωπὴν τοῦ πρίγκηπος Βόριδος, ἐκρύπτετο ὅλη ἡ ἀγωνία μιᾶς πατρικῆς καρδίας, σπαρασσομένης ἀπὸ ἀνησυχίαν καὶ πόνον.

«— Τί σημαίνει ἐπιτέλους αὐτὸ; » ἐσυλλογίζετο ὁ μικρὸς, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ ἐκπλήσσειται ἀληθινὰ, βλέπων παρατεινομένην αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

Καί, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὠρρίσθη ἀπὸ μέσα του νὰ κάμῃ τὰ πάντα, διὰ νὰ διαφωτισθῇ τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἤσθανετο γύρω του.

Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ τῷ ἀποκαλυφθῇ.

Ἐνα βράδυ, ἐνῶ ἦτο πλαγιασμένος εἰς τὸ κρεβάτι του, ἀλλὰ δὲν κατάρθωνε νὰ ποκοιμηθῇ, ἤκουσεν ἕξαφνα κατὰ κρότους ὑποκάτους, ὡσάν κτυπήματα, τὰ ὁποῖα, κατὰ διαλείμματα ἰσόχρονα, ἀντήχουν εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός.

Ἐκπληκτος ὁ Τώνης ἐσάκωσεν ἀμέσως τὸ κεφάλι του (**) εἰς τὸ μαξιλάρι, διὰ νὰ κούσῃ καλλίτερα.

Τὰ κτυπήματα, τὰ ὁποῖα ἐπανελαμβάνοντο κάθε δέκα δευτερόλεπτα, ἐφαίνοντο προερχόμενα ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 376. (***) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 377.

γῆς ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου. Ὅσα ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἦσαν κτυπήματα μιᾶς πελώριας σφύρας, τὸσον καθαρὰ καὶ παρατεταμένη ἦτο ἡ ἠχώ των.

Αὐτὸ ἐφάνη εἰς τὸν Τώνην πολὺ παρίσργον καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε ταχέϊαν πάντοτε τὴν

Ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία, τρέμοντες, ἐκράτουν καὶ τὴν ἀναπνοήν των. (Σελ. 384, στ. α')

ἀπόφασιν — καὶ αὐτὸ τὸ γνωρίζομεν ἀπὸ ἄλλοτε, — ἀπεράσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀμέσως μίαν ἐξερευνητικὴν ἐκδρομὴν.

Ἐσηκώθη λοιπὸν ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ ἀποῦ ἀνοιξεν ὀλίγον τὰς θύρας, διὰ τῶν ὁποίων συνεκοιτᾶνε τὸ δωμάτιόν του μὲ τὰ ἄλλα τοῦ ἰσογείου, διὰ νὰ ἰδῇ μήπως ἦτο κανεὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἐνεδόθη βρασιτικὰ καὶ ἐξῆλθε κρυφίως εἰς τοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους.

Ἡ καρδία του ἔκαλλε δυνατὰ, διότι εἶχε τὸ προαίσθημα ὅτι ἡ τύχη του, καθὼς καὶ ἡ τύχη τῆς μικρᾶς Ναδίας, ἐξηρτάτο ἀπὸ ὅ,τι θάνακαλύπτε μετ' ὀλίγον.

Διὰ τοῦτο, κρατῶν καὶ τὴν ἀναπνοήν του, προσεπάθει νὰ περιπατῇ «σάν τῆ γάτα». Ἐφρόντιζε νὰ μὴ πατῇ τὸ ἕνα πόδι, πρὶν ἤθελε σβυσθῇ τελείως καὶ ὁ ἐλαφρότατος κρότος, τὸν ὁποῖον εἶχε κάμῃ τὸ ἄλλο. Καὶ ὁμοῦς τῷ ἐφαίνετο κάθε στιγμὴν, ὅτι οἱ κρότοι τῶν βηματικῶν του, δεκαπλασταζόμενοι ἀπὸ τὴν περικυκλοῦσαν αὐτὸν σιωπὴν, θὰ ἐξυπνοῦσαν ἀποτόμως ὄλον τὸν πύργον.

Ἡ κατοικία τῶν τῶν, — ἐκτὸς τῶν σφυροκοπημάτων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα, κατ' ἴσα πάντοτε διαστήματα, ἔκαμναν τοὺς τοίχους νὰ τρέμουσιν, — ἦτο σιωπηλὴ ὡς κανένα μαγευμένον Πάλατι

παραμυθιῶν καὶ ἡ ἄκρα αὐτὴ σιωπῆ, διαδεχομένη τοὺς καταχθονίους κρότους, εἶχε κατὰ τὸ ἄγριον καὶ τὸ φρικαλέον.

Ὅσον ὁ Τώνης ἐπροχωροῦσεν εἰς τὸ σκότος, τὸσον τὰ σφυροκοπήματα ἐγίνοντο ὀλονὲν καθαρώτερα καὶ ὁ κρότος αὐτὸς τῷ ἐχρησίευσεν τώρα διὰ νὰ ὀδηγηθῆται.

Ὅπως ἐφθασεν εἰς μίαν κλίμακα, τὴν ὁποῖαν ἐγνώριζε καλά, διότι πολλάκις τὴν εἶχεν ἰδῆ, περιερχόμενος τὴν μυστηριώδη κατοικίαν. Ἡ κλίμαξ αὐτὴ ὠδήγει εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου, ἐπράσσετο δὲ, εἰς τὸ ἐπάνω τῆς ἄκρον, ἀπὸ μίαν βαρεῖαν σιδηρὰν θύραν, ἢ ὅποια συνήθως ἦτο κλειστή.

Διὰ τοῦτο ἡ ἐκκλήσις τοῦ Τώνη ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν εἶδεν ὅτι, ἐκείνην τὴν νύκτα, ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ. Ἡ μπόρσα δὲ νὰ τὸ ἰδῇ ἀμέσως, διότι ἐρωτίζετο ἀπὸ ἕνα φεγγίτην, εὐρισκόμενον ἐκεῖ πλησίον, διὰ τοῦ ὁποῖου εἰσέδουε μυστηριωδῶς μίαν ἀκτίαν σελήνης.

Μηχανικῶς, ὁ Τώνης ἤρχισε νὰ καταβαίνει τὰς λιθίνας καταβάδας καὶ

τότε οἱ κρότοι τῆς σφύρας προσέβαλον τὴν ἀκοήν του μὲ τὸσην καθαρότητα, ὥστε ἐκείσθη ἀμέσως, ὅτι προήρχοντο ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ βᾶθη τοῦ ὑπογείου. Μὲ ὄλον του τὸ θάρρος, ἐδίστασεν ὀλίγας στιγμὰς νὰ προχωρήσῃ περισσότερο εἰς τὴν μαύρην ἐκείνην τρύπαν, ἢ ὅποια ἠνοίγετο ὑπὸ τοὺς πόδας του.

Μήπως, τῶν τῶν, εἰς τὸ τέλος ἐκείνης τῆς κλίμακος, ἐμέλλε νὰ εὐρεθῇ ἕξαφνα ἐνώπιον πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπρεπε νὰ τὰ ἰδῇ κανεὶς, καὶ μήπως θὰ ἐτιμωρεῖτο κατόπιν αὐστηρῶς, διὰ τὴν ἀδιακρισίαν του;..

Ὅπως δὴποτε, ὁ Τώνης, ὅσον ἐπροχωροῦσε, τὸσον ζωηρότερον εἶχε τὸ προαίσθημα, ὅτι θὰ ἔκαμνε μίαν ἀνακάλυψιν σημαντικὴν.

Ὁ δισταγμὸς του δὲν διήρκεσε παρά ὀλίγα δευτερόλεπτα, διότι, χωρὶς νὰ θέλῃ, εἶχε συλλογισθῇ τὴν μικρὰν αἰχμάλωτον Ναδίαν, τοὺς γονεῖς του, τὸν πρίγκηπα Σέργιον, τὸν γέροντα Ἰβάν. Καὶ ὄλοι αὐταὶ ἀναμνήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπεφοίτησαν εἰς τὸν νοῦν του συγχρόνως, ἤρκεσαν διὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴν στιγμιαίαν λιποθυμίαν του, νὰ τὸν ἐνθαρρύνουν καὶ νὰ τὸν ἐγκαρδιώσουν.

Τότε, χωρὶς νὰ ρίψῃ οὔτε βλέμμα

ὀπίσω του, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ψηλαφῆσαι.

Ἡ κλίμαξ καθήρχετο ἐλικωσθεῖς, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους, καὶ διὰ νὰ μὴ πίπτῃ εἰς τὰς κάποτε ἀποτόμους στροφὰς τῶν βαθμίδων, ὁ Τώνης ἐπρόσεχε νὰ στηρίζεται ὄλον ἐπὶ τῶν τοίχων, τῶν ὁποίων ἤσθανετο εἰς τὸν ἀγκῶνα τὰς τραχειὰς ἀνωμαλίας.

Μετὰ δέκα λεπτά, διότι ὑπ' αὐτοὺς τοὺς βροῦς ἐπροχώρει βραδύτατα, ἐφθασε τέλος εἰς τὴν ἐσχατίαν τῆς κλίμακος κ' εὐρέθη, — ἐξ ἔσων ἠδύνατο τουλάχιστον νὰ κρίνῃ, — εἰς μακρὸν διάδρομον, καὶ αὐτὸν σκοτεινόν.

Τὸν ἠκολούθησεν ἐπὶ τινα λεπτά, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ πηγαίνει. Τὸ γύρω του σκότος ἦτο πυκνότερον. Κάθε στιγμὴν, κατέκλυε κρυαγὴν τρόμου καὶ ἀσυναίσθητως ἔκαμνε κίνημα ἐπιστοχωρήσεως. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι φαντάσματα ὠρθοῦντο ἕξαφνα ἐνώπιόν του, διὰ νὰ τῷ φράξουν τὸν δρόμον, ἢ διὰ τὸ ἕδαφος ἠνοίγετο ὑπὸ τοὺς πόδας του, διὰ νὰ τὸν κρημνίσῃ εἰς τὰ βᾶθη καμνίαις καταπακτῆς.

Ἐπιτέλους! ἐπιθύρσει, πλησιάζω στὸ τέρμα!

Καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὡς διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, νὰ ἐκτραπῇ, ἐστηρίχθη εἰς τὸν τοίχον, διὰ νὰ μὴ πέσῃ. Τὰ πόδια του ἔτρεμαν καὶ ψυχρὸς ἰδῶς τὸν περιέλουε. Τὰ κτυπήματα τῆς σφύρας, τὰ ὁποῖα ἤκούοντο ὄλον ἐπλησιέστερα, τῷ ἐφαίνοντο τώρα ὡς ἀντήχουν ἐντὸς του.

Ἐπειτα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ κατ' ἄρχας συγκεχυμένος, ἕνας θόρυβος φωνῶν, ὀμιλιῶν, ἠκούσθη, δυναμῶναι ἐφ' ὅσον ὁ Τώνης ἐπροχώρει. Διότι, μὲ ὄλον του τὸν τρόμον, εἶχε πάλιν ἐκκινήσῃ, τὸ γενναῖον παιδί, ἀποφασισμένον

ἐπιτέλους! ἐπιθύρσει, πλησιάζω στὸ τέρμα!

Ἐπιτέλους! ἐπιθύρσει, πλησιάζω στὸ τέρμα!

Ἐπιτέλους! ἐπιθύρσει, πλησιάζω στὸ τέρμα!

Ἐπιτέλους! ἐπιθύρσει, πλησιάζω στὸ τέρμα!

νὰ ἰδῇ ὅ,τι θὰ τῷ ἔδειχνεν ἐκεῖνο τὸ φῶς. Ἐκεῖ κάτω, θὰ ἦσαν βέβαια ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι συνομίλουν.

Χωρὶς νὰ σταθῇ διόλου αὐτὴν τὴν φωνάν, ὁ Τώνης ἐφθασεν εἰς τὴν ἐσχατίαν τοῦ διαδρόμου. Ἐκεῖ θέαμα ἀπρόοπτον, ἀπροσδόκητον, τὸν ἐπερίμενε.

Ἐἶς μίαν μεγάλην αἰθουσαν μὲ γωνιώδεις ἀψίδας, ἢ ὅποια ἐρωτίζετο ἀπὸ καπνίζουσας λυχνίας καὶ ἀπὸ τὰς ἐρυθρὰς ἀνταυγείας μιᾶς μεγάλης ἐστίας, καμνιά δεκαεπτά ἄνθρωποι, μὲ γυμνοὺς τοὺς κορμούς, κατεγίνοντο εἰς τὴν αὐτὴν ἐργασίαν.

Γύρω εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, ὅπως εἰς ἐργαστήριον ἀλχημιστοῦ, εὐρίσκοντο γιάλας, χωνία, ζυγαριαί, λεκάναι, ἰγθία, σωλῆνες καί, εἰς μίαν ἄκραν, ἕνας πελώριος σφυροκοπανος, προσηρμοσμένος εἰς τὸν θόλον τῆς αἰθούσης, ὁ ὁποῖος ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε διηλεκτῶς καί, ὡσάν τις ἐφθάνεν εἰς τὸ τέρμα του, ἔκαμνε τὸν κρότον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶχε κινήσῃ ἀπόψε τὴν προσοχὴν καὶ τὴν περιέργειαν τοῦ Τώνη.

Ὁ μικρὸς, διὰ νὰ εἰμφορῇ νὰ παραμνεύῃ ἀνενόχλητος, ἐκρύφθη εἰς μίαν γωνίαν τοῦ διαδρόμου καὶ ἐκεῖθεν, χωμένος εἰς τὴν σκιάν, ἀνοίξε καλά-καλὰ τὰ δύο του μάτια, διὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ἐνοήσῃ τί εἶδος ἐργασίαν ἔκαμναν ὄλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι.

Τοῦτο, ἐννοεῖται, δὲν ἦτο ὄλος ἀκίνδυνον διὰ τὸν μικρὸν μας φίλον.

Κάθε φοράν, τῶν τῶν, ποῦ κανένας ἐργάτης ἐπλησιάζεν εἰς τὴν θύραν ἢ ἐξήρχετο καὶ εἰς τὸν διάδρομον, διὰ νὰ πάρῃ ὀλίγον ἀέρα, — καὶ ὁ ἀήρ τοῦ διαδρόμου ἦτο βέβαια δροσερώτερος καὶ καθαρώτερος ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς αἰθούσης, — ὁ Τώνης, μὲ καρδίαν πάλλουσαν, ἠναγκάζετο νὰ κολλᾷ περισσότερο εἰς τὸν τοίχον διὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῇ.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ἐἶς μίαν μεγάλην αἰθουσαν... (Σελ. 385, γ')

ρωην Ματιάν, Μονάκριβην.—δ Φιλελεύθερος Έλλην (0) με Γερμανόσαιδα, Φιλελεύθερο Προσφυγάκι.—δ Φειδίας (0) με Ένδοξον Κάϊσο, Γερμανόσαιδα, Μελαγχολίαν, Χουσαλλίδα, Μυροθήνη, Κόρη του Γιαλοφ, Τρικυμιά, Αργυροβιολέτταν, Έβελίαν, Έσμεροάδαν, Τρελλήν Ξανθούλαν, Ρεζεντιάν, Αρχειμήδην, Πηλέα, Κυπριακήν Αιτήν, Ζιλία, Φρίξον, Ξανθήν Πεταλούδαν.—δ Έρωις της Πατρίδος (0) με Βιοσκοπούλαν του Πηλίου, Λορελάϊ, Κραυγήν Νίαν, Μονάκριβην, Φιλελεύθερον Έλληνίδα, Φιλελεύθερον Κερκυραϊάν, Έβελίαν, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Ένδοξον Γαλλίαν, Πενύμα της Ανιλικολίας, Νοράδαν των Ανθέων, Τρισούνην, Κυπριακήν Έβελίαν, Για την Πατρίδα, Για το Λευτερίαν, Τύρκον, Βύρανα, Μιμόζαν, Υδαρόσπην, Ξανθήν Πεταλούδαν, Μικρόν Τζόνιου, Νερό της Αθήνης, Παμπόνηρο Διαβολάκι, Ραμφρόλαν του Λίαν.—η Χρυσανθή (0) με Τέλλον Άγραν, Λορελάϊ, Έσμεροάδαν, Μανιατοπούλαν, Χάριν, Γέρον του Μοσιό.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της: Γερμανόφιλον Ίκατανήσιον (δέν τό έπρόσεξα, φαίνεται· άλλα δέν πειράζει) Κυματίζουσαν Κυανόβλενον (διά τρεΐς προτάσεις, χρειάζονται 25 λεπτά) Νεαρόν Φιλόσοφον (βεβαίως, με τό α' φύλλον του Δεκαμηνίου αρχίζει νέας Διαι. Δύσεων συνδρομητήν Σ. Σ. δέν έχω) Νοράδαν του Βοσπόρου (έστειλα ελήφθησαν δια ευχαριστώ διά τό καλό λόγια) Τύρκον (έλαδα, ευχαριστώ) Δόξαν του Βενιζέλου (δέν τό έχω πλέον και ξαναστελέτο διά την Σ.Σ.Σ.) Αημιποσίλον (βραδείον έστειλα) Τροπαιοβχον Έλλάδα (ελήφθησαν και διεδιόσθησαν) Ακείνα Ηλίου (δέν είνε γύν συνδρομητρια· ίσως άγοραστρια) Στενά της Κρέσνας (γράφε μου) Φιλελεύθερο Προσφυγάκι (ελήφθη) 13 Μαΐου 1915 (έλαδα, ευχαριστώ) Έθνηκόν Έργαστήριον (ευχαριστώ θερμάς διά τό νέο ζεπάθημα) Αΐθροσπαρμένη Χλων (εις τάς ερωτήσεις σου άπαντώ ναί) Φιλελεύθερον Έλληνα (έστειλα) Νικ. Ε. Λαρ. (είνε εξαμηνία) Αχιλλέα Μ. Μ., Νοσοθαλίαν κη.κη. Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 24ην Οκτωβρίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 180ου Διαγωνισμού Αύγουστου-Νοεμβρίου.

Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 19 Δεκεμβρίου.

619. Λεξιγράφος

Πολύχρη της Γραφής
Ένώσω μ' άπρωτήριον
Και κάτω ένα πουλί,
Πού ξέρε... τό φατνίριον.

Έστάλη από τό Στενημαζιώται

620. Στοιχειοτονόγράφος

Είμ' έέργεια του φήχου
Αν άλλόξης ένα γράμμα
Και τόν τόνον καταδόσης,
Οτι σχηματισθή εν τώ άμα
Κάτι που έχουν εις τό πλάζ,
Και πολύ θά τό θαυμάσης.

Έστάλη από του Άκωαίου Κυκλάμου

621. Ψαρόκόλληλον

Νάνικατασταθούν οι άστερισκοί διά γραμμάτων ούτως, ώστε νάνογινώσκονται κατά σειράν: ούράνιον σώμα, νήσοσ του Αίγαίου, Αύτοκράτωρ της Ρώμης, Άΐλος, νήσοσ του Αίγαίου, άγριον ζώον, στρατηγός Άθηναίος, χώρα της Ασίας.

Έστάλη από του Μικρού Τζόνιου

622. Μεταγραμματισμός και Στοιχείο:

Νηοί εΐμ' έλληνικό,
Αργαίον έσρό.
Αν άλλόξης τό γαιμά μου.
Κάποια δόλο σου σκαρώνα,
Κι' αν προσθέσης ένα γράμμα,
Πρόσεξε, σί υποδουλώνω!

623. Μωσαϊκόν

Σύρος, Κέα, Μήκονος,
Άμοργός και Σίλινος,
Από ένα των θανέζουον
Κι' άλλο ένα σχηματίζουον.

624. Τρίγωνον

- *** = Φωτίζει τούς δρόμους.
- *** = Άρχαίος ποταμός.
- *** = Έπίσημα χρόνου.
- ** = Άντωνμία.
- * = Σώφρονον.

Και καθέτωσ: τό ίδία.

525. Άκροστιχίς εξ αντίθετων

Νά εύρεθούν αντίθετα τών κάτωθι λέξεων τούτων, ώστε τάχτικά των ναποτελούν άρχαίον ήρωα:

Τήξίς, φεύγω, καθαρός, φως, πρώτος, σπερσόν, αντιπαθήξ.

Έστάλη από Ιω. Πελεκάνου

626. Μικτόν

— άνε - ε - δε - νος - δην
Έστάλη από του Πηλέωσ

627. Γρίφος

	τία	τία	1910
Μον	τία	τία	1911
	Μεγ'	ρ'	1912
I	τία	τία	1913
	τία		1913

Έστάλη από της Κόρης του Πολεμιστού

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15' - 175]

Ηρώσα του 1913, φεύγω και δέν έχω καιρό να σου γράψω. Τελευταίον γράμμα σου έλαβα. Σου άναβήτω έντέλεστον σχεδίον Βιβλιοθήκης. Συνενόησον με έν Αθήνας: φίλον μου, κίττοχον του Άηρώσ τούσ νέουσ. Καλήν άντάμωσι!

Ο Πρώτος Σοσιαλιστής

[15' - 176]

Βασίλισσαν των Ανθέων, Κόρη των Κυράτων, Καμήλιαν, Μελαγχολίαν.— Τετράδιον Μ. Μυστικόν έστειλα μέσω γραφείου «Διαπλάσιωσ».

Λοτήρ του Βέγα

[15' - 177]

Είς τούσ αγαπητούσ μου φίλουσ Δημήτριον Ν. Παπαδόπουλον και Δημήτριον Α. Αργυρίου εύχομαι επί τη έσότη των χρόνων πολλά.

Έμμ. Θ. Κασσαβέτης

[15' - 178]

Ιδρύεται έν Αθήνας Σόλλογοσ, «δ Άποροσ», σκοπόν έάδοσιν της Διαπλάσιωσ, άποστράλην ταχυδρομικήσ: τών φυλλαδίων Διαπλάσιωσ εις τά μέλη άτινα είνε άγορασταί, έγγραφήν άπόρου. Αντιπρόσωποσ του σόλλόγου ήνεται πάσ, πρώτοσ έξ έκάστησ πόλεωσ, έτήσιωσ ψευδωνυμόχοσ συνδρομητήσ προσληθρόνων 1,20 δι' έτησίον συνδρομήν του σόλλόγου (μηνιαία 0,10). Ζητήσατε δελτίον δότητων. Διευθύνωσι: Ι. Καλλιπολίτην, Ηπείνου 21. Πρόεδροσ: Νουτάκι τών Σπεσιών. Γραμματεύσ: Έγγλεζάκι. Ταμίασ: Άπόγνοσ του Καίσαροσ. Διεκπεραιωτήσ: Ναύτησ του Βουνού.

[15' - 179]

Αΐονογάρτετρα του Βυζαντίου, κακόσ σζσ ελήφθησφθησαν δέν εΐμασ ό Π. Χ., άλλ' άπλάσ ένασ φίλοσ του.

[15' - 180]
Στουσ φίλουσ της Διαπλάσιωσ
ΑΝΟΙΧΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Μέσα μας σάλευε με άΐα που από σζσ περιμένε να έκπληρωθή. Ας μεζιτομέσ δίωσ σ' ένα σόλλογο, μακρυά άπ' τούσ συνηθισμένουσ, με σκοπούσ έμφοροσ κι' ωφέλιμουσ για τη Διαπλάσι και για μάσ. Έχομε δέλησι και βόσσι, (δ «Έλληνοσζαί» δικόσ μασ). Σζσ μιλούμε έπιήχοντασ πώσ θά μάσ νοιώσατε και θάζετε μαζί μεσ για τό δύσκολο έργο.

Φλοΐσβοσ—Τρισούνην
Διεύθυνση: Έθνηκό Όνορο, Παλιό Φάληρο.

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δων αι λύσεισ, άδικηστέωσ φυλλαδίων
ελήφθησαν από 19-25 Οκτωβρίου.

- ΑΘΗΝΩΝ: Έβστ. Κ. Μπατόπουλοσ, Ν. Ι. Παρόδη, Θ. Γιαννοπούλοσ, Έρ. Χάρτραν, Έμμα Χάρτραν, Ίουλιά Ξύσομαν, Κλάρε Μπόσομαν, Γερμανόσαιοσ, Έλδα Βίχμαν, Κ. Α. Θησώσ, Μαρία Κ. Ξουλοάκη, Ίωάννα Θ. Μπόρω, Νικητοζέσ ό Τουρκοπόφοσ, Ίωάννη Ι. Παρόδη, Θ. Α. Μπιζάνησ.
- ΒΟΛΟΥ: Βιοσκοπάδα του Πηλίου.
- ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Κ. Χ. Κόκκωσ.
- ΚΑΛΑΜΩΝ: Ν. Α. Καράμπελοσ, Τσορόνησ Κ. Καταναϊάνησ.
- ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Γ. Α. Κερκεντζέσ, Μίνα Α. Κερκεντζέ, Αικατερίνη Ν. Ροδίου, Έρμιόνη Ι. Α. Νασλιότου, Έλεν Μόλλερ.
- ΠΕΡΙΠΛΩΣ: Θ. Ι. Πολίτησ, Κατίνα Α. Μπίστη, Μόσχα Α. Μπίστη, Σ. Π. Πακζέσ, Γ. Ε. Πακζέσ, Στ. Μαράσ, Άχιλ. Μαράσ, Άσπασία Άσ. Καρεβία, Έστ. Άπ. Καρεβίασ, Θ. Α. Σακελλιοπούλοσ.
- ΠΥΡΓΟΥ: Άρ. Βαθάλησ, Σ. Ι. Καλζοδός.
- ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Μ. Έμ. Αβάντζοσ.
- ΣΥΡΟΥ: Καλλιόπη Χατζηλία, Θεοδώρα Γ. Μαγαλή, Μαρίνα Β. Κατσμανηή, Π. Σάββασ, Καλλιόπη Χατζηλία, Μόσχα Α. Δακύντι, Μαρία Α. Κοή.
- ΧΑΛΚΙΑΔΟσ: Τ. Π. Θωρουνιάνησ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Όλων τών άνωτέρω τά άνόματα έπέστησαν εις την Κληροΐδα και ελήφθησφθησαν οι έξής δύο: ΜΙΝΑ Α. ΚΕΡΚΕΝΤΖΕ: έν Λαυρεΐω και ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΑΡΑΣ έν Περαΐω, οι όποιοι ένεγράφησαν διά τρεΐσ μήνασ από 1 Νοεμβρίου.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟσ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οι έξήσ: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρόσ δρ. 1 έκατοσ και ταχυδρομικήσ: δρ. 1,40 διά τό Έσωτερικό και δρ. 1,30 διά τό Έξωτερικό.

Τόμοι 10 (οι έξήσ: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρόσ δρ. 2,50 έκατοσ.
(Οι Τόμοι της Α' Περιοδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος έξηνητλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟσ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τών έτών 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ών έκατοσ τιμάται: Άδειτοσ: δρ. 3—Χρυσόσ. δρ. 3. Διά τας έταρχ. άδειτοσ: 3,50, χρυόσ: 6,50, Διά τό έξωτεροσ: 4.— 7.—

Τόμοι 7: τών έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών έκατοσ τιμάται άδελφοσ τάχ. τελών: Άδειτοσ δρ. 7—Χρυσόδετοσ δρ. 10.

Τόμοι 10: τών έτών 1906 έως 1915, ών έκατοσ τιμάται: Άδειτοσ δρ. 8—Χρυσόδετοσ δρ. 10.